

DOM, CESARJA!

Domáci Prijatelj.

VSE ZA VERO,

Zabavno-poučna priloga „Mir-u“.

Leto II.

V Celovcu, 10. novembra 1898.

Štev. 21.

Otrokoma.

6. j otroka srečna,
Le se veselita,
Starišem naproti
Ljubljenim hitita!

Vračata iz mesta
Ata se in mama,
Sladkarij, igračic
Prineseta vama.

Gledam vaju srečna,
Solzne so oči mi,
Misel, misel tužna
Proč od tu hiti mi —

Tja, kjer mi očeta
Skriva groba jama,
Kjer kleči na grobu
Žena — moja mama

Bogdan.

Lenartov Jurij.

(Konec.)

6. Še trije dogodki.

O Jurijevi ženi smo dosedaj še malo črhnil. Z nekaterimi besedami se je treba spomniti tudi nje.

Zvesta žena je bila, če tudi nekoliko premalo varčna. Na obleki je zanosila preveč. Tudi kaj boljšega si je prav rada privoščila, dokler je bila bolj imovita; sicer jej pa posebnega ni reči. Dokler je le kaj upala, pogovarjala je svojega moža, naj bo pameten in skrben gospodar, toda izdalo ni vse nič.

Če se mu je drznila v poslednjih letih reči: „Nikoli nisi sit!“, bil je uren odgovor: „večkrat, kakor ti!“ Pa še v nevarnosti je bila, da ne bi kaj priletelo tam okoli glave ali hrbta.

Ni čuda, da se je je naposled lotila sušica. Le v molitvi je iskala odslej tolažbe. Žalost in tuga zaradi nesrečnega moža pa sta jej smrt priklicali še toliko prej.

In prav je bilo tako! Jej vsaj ni bilo treba dočakati, da pride prav vse posestvo in slednjič še domača hiša na boben.

Tako je bil Jurij ob ženo in ob dom.

In še edenkrat je Bog potrkal na njegovo srce.

„Počakaj Jurij, počakaj!“ kliče ne dolgo potem neko nedeljo popoldne Piškljejev Urh za njim. Jurij se ozre in obstoji vprašaje: „Kaj pa bo?“ — „Saj že je, saj že je!“ kima Urh, „iz mesta prihajam, Jakšonov France je dopoldne telebnil tje na tlak!“ — „Kaj ti poveš“, zavzame se Jurij, „tam je gladko in deževalo je

zjutraj?“ „O, kajše, saj si bolje poznal njegovo navado, kot jaz, špirit ga je umoril! Saj veš, da ga je navadno žganje premalo peklo po grlu, zato si je danes spet privoščil samega špirta. Pravijo, da ga je izpil cel četrt. Na cesto se je še pritresel, zunaj pa se zgrudil mrtev na tla. Vsak pravi, da se je špirit vnel v njem in ga tako zadušil. Jurij, Bog je pravičen; med božjo službo se je to zgodilo; no, pa jaz ga nočem soditi, saj je že Bog naredil ž njim, kakor se mu je zdelo prav!“

Tako je končal Urh in pustil Jurija zamišljeno molčečega zadej.

Kak vpliv je imelo to na našega žganjarja? Prve dni nosi „spečenino“ nekako bolj s strahom k ustom. Vendar si hkrati na vso moč prizadeva, da si iz glave izbije nadležne misli o prijatelju Francetu, ki se je zares „spekel“ nad prehudo „spečenino“. Nov pogum si daje Jurij zlasti s tem, da bi ga sicer preveč mrazilo, ko bi žganju dal slovó za vselej.

Vendar bodi mu na čast povedano to, da je po teh treh dogodkih rajši molil in tudi v govorici ni bil več tako predrzen. Revščina pritiska na-nj vedno huje, pa tako sam je na svetu! Otrók nima, pa saj bi bil slabo poskrbel za-nje.

Najbolj mu kaže prijeti za beraško palico. Toda naravnost beračiti se sramuje. Kaj tedaj storiti?

Svitek žiče si kupi ter gre ž njim s trebuhom za kruhom. Kak pisker zvezati ga ne skrbi. Poprej je večkrat opazoval slovaške piskroveze, ki so radi ostajali v njegovih krčmi. Od njih si je priučil temu lahkemu, toda tudi cenemu delu. Tak je začel zahajati tudi v našo hišo.

7. Lenartovega Jurija smrt.

O Veliki noči pridem zopet na počitnice. Če že sploh ljudje pravijo, da so velikonočni prazniki najlepši, veseli se jih še s toliko večjo pravico dijak.

Spomlad je! Zunaj v naravi se poraja novo življenje, cvetlica in ptiček in metulj kar tekmujejo v tem, kdo zna spomladni čas narediti prijetnejši.

Znotraj po božjih hramih se razlega vesela aleluja, in srčno veselje se bere kristjanom na obrazih.

Bila je v naši fari navada, da je vsako leto, če je bilo le mogoče, kak dijak nosil pri procesiji zmago-slavno podobo vstalega Zveličarja. Tisto leto je zadela ta čast mene.

Po procesiji se mi približa stric ter me povabi na piruhe. Rad mu obljubim, še rajši grem velikonočni pondeljek precej po litanijah.

„Na, »žegna« pokusi,“ ponudi mi stric, „potem boš pa povedal, kako je kaj v mestu.“ Jaz prigrizujem in pripovedujem o šoli, o dijakih, o profesorjih, dokler vem kaj zanimivega. Ko pa gledam skozi okno proti Lenartovi hiši, vprašam strica: „Kje pa se te praznike drži Lenartov Jurij, kaj menite?“ — „Jurij ima že svoje praznike, kjer jih ima, Bog mu daj dobro; ne boš ga več videl,“ odvrne mi stric, seže na polico in pokaže neki papir rekoč: „Glej, tu so mi uradno naznanili iz ljubljanske deželne bolnišnice njegovo smrt! Umril je ravno na sv. Boštijana dan, ki ga prištevamo zadnjim mrzlim godovom. Štrbunkov dohtar, ki je bil nedavno doma, in kateri se še vselej oglasi tudi pri nas, povedal mi je nekoliko več o rajnem Juriju. Pravil je:

„Kmalu po Božiču menda je pot pripeljala Jurija v Ljubljano. Morda ga je gnalo k nam v bolnišnico. Toda sam ni prišel noter. Redarji so ga bili našli na bližnjem dvorišču na pol zmrznjenega. Prenesli so ga v bolnišnico. Govoriti ni mogel, tudi zavest se mu je povrnila le v gotovih posledkih. V sv. olje so ga vendarle dejali. Dva dni potem je izdihnil svojo dušo.“

Pri teh besedah mi v novič stopi v spomin oni do-godek iz zadnjih božičnih počitnic in rečem:

„Z »žganjci« in marljivostjo si Lenartov Jurij pač ni nakopal boleznj in prezgodnje smrti, gotovo pa z zanikarnostjo od mladega in z žganjem!

Kako so na Reberci zaklad kopali.

(Spisal Ožbolt.)

Če si že kedaj potoval, dragi bralec, skoz prijetno vas Reberco, gotovo nisi spregledal na hribu za cerkvijo razvalin, štrlečih proti nebu iz gostega drevja. Tu je nekdanj stal grad, takozvani Pusti grad, v katerem so stanovali mogočni vitezi, ki so pa morali že pred davnim časom zapustiti ta kraj, ker so pri kupovanju nekega posestva nepošteno ravnali z doberlovaško gospósko. Grad je začel razpadati in od prejšnje slave ni ostalo drugega, kakor kup razvalin. Med ljudstvom pa so nastale razne pravljice o tem gradu in med temi tudi ta, kakor je to navada tudi po drugod, da je v zapuščenem gradu zakopan zaklad. Tu in tam se je že pokazal kateremu, a nobeden še ni bil tako srečen, da bi ga vzdignil. Tako je videla Anderličeva Barba že pred davnimi časi, ko je pasla koze blizu razvalin, tam nekeje lonce najlepše cvetočih nageljčkov in zraven njih velikanskega črnega psa. Letela je pravit to domu, a ko pridejo ljudje nazaj, da bi vzeli nageljčke, (ker to je bil zaklad), jih ni bilo več nikjer. O svetih časih brli, kakor pravijo ljudje, tudi luč, kjer bi imel biti zaklad, a če pridejo gor, ni več luči nikjer.

Mnogo pripoveduje ljudstvo, kako se je temu ali onemu godilo, ko je kopal zaklad. Najzanimivejše pa bode gotovo to, kar se je zgodilo pred nedavnimi časi, in kar hočem v naslednjih vrsticah pripovedovati ljubemu bralcu.

Bilo je neko kvaterno soboto zvečer, tedaj čas, ki je na kmetih posebnega pomena, kajti tedaj imajo duhovni svojo moč, a tudi zakladi se najlažje izkopljejo v tej noči. V Grajnarjevi gostilni je bila zbrana vesela družba. Pri jedni mizi so veselo peli in Gobrijski Ožbej

je že zapel marsikatero pesem, začeni od mačka, ki se je vsled žalosti nad smrtjo svoje mačke v soboto obesil, in od Urške, lepe deklice v štajerski deželi, noter do krojačev, ki so se s polžem, meneč, da je medved, v vojsko spustili, a slavno pobežali.

Toda tam pri drugi mizi, glej, kako resni obrazi! Vsi stikajo glave skupaj in se skrivnostno pogovarjajo, ne meneč se zato, kar se godi okoli njih. Kaj le mora to biti? Stopiva bliže, gotovo zveva kaj zanimivega. Kmalu sem toliko povzel, da se menijo o zakladu, in sicer o onem gori na Pustem gradu.

„Da, dragi prijatelji“, pravi Završniški Tomaž, nocoj ali pa nikdar! Danes moram zaklad dobiti, meni se je že sanjalo, da sem ga vzdignil, danes je kvaterno sobota, to je najboljši čas.“ — „Da, ali pa imaš tudi kaj korajže,“ zavrne ga Podgorski Štefej. — „O, korajže pa, te mi ne manjka, naj pride, kdor hoče, nobenega se ne zbojim; zaklad mora biti moj, in zato hočem tudi popraviti križ sredi vasi, ki je tako zanemarjen. Kdor hoče iti z menoj, naj gre, jaz ne odjenjam, ker sem dobro prepričan, da bo nocoj zopet gorela luč tam gori.“ In takoj se oglasita Štefej in Mihčev Janez, da sta pripravljena iti, kamor on hoče. Tako so tedaj sklenili ti trije junaki, ki so kaj radi srkali vince, zato pa čutili večkrat sušo v mošnji. Vsled tega pa so premišljevali sem in tja, kje bi mogli dobiti prav veliko denarja, zato jim je tudi zakopani zaklad na Pustem gradu delal toliko preglavice.

Poleg teh treh junakov pa je sedel tudi še četrti, Štajrov Korliček, hudomušen človek, ki je imel svoje posebno veselje, da je le mogel komu prav nagajati. In ravno danes se mu je zopet podala lepa priložnost. Brž, ko sliši, da so trdne volje iti kopat zaklad, mu šine hudobna misel v glavo. Poslovi se od svojih bratcev izgovarjajoč se, da mora iti spat, ker je jako truden. Trije korenjaki pa so še ostali, se pogovarjali in pili korajžo za važno delo.

Med tem pa naš Korliček ni šel spat, ampak poiskal je doma v stari shrambi star kotel, svetilnico in prav zarjavelo koso. Gori na podstrešju se je valjala neka stara čelada, Bog vé, iz katerih časov, morda še francoskih. Tudi to je vzel seboj in zraven še rjuho. Ko je spravil vse te reči skupaj, podal se je še v kuhinjo in napolnil kotel z ogljem. Tako oborožen spravi se gor na Pusti grad. „Le počakajte, fantje, današnjega večera se bode te spominjali, in gotovo vam bode prešlo veselje, še kedaj iti kopat zaklad,“ tako je govoril Korliček sam pri sebi in smeja se stopal po strmih hribu proti gradu. „Gori na razvalinah prižgem luč, in če jo zagledajo, gotovo pridejo sem, misleč, da pri zakladu luč gori. No, pa naj le pridejo, jaz jim bodem že pokazal.“

Med tem je tudi že dospel na razvaline ves upehan in utrujen. „Oh, vroče je, ali kaj, to nič ne dé, bode pa potem več smeha, če se mi vse posreči, kakor mislim.“

Na tisto mesto, kjer so navadno videli luč in kjer bi moral biti zakopan zaklad, tja je zakopal Korliček svoj kotel z ogljem vred, na zid pa postavil svetilnico, katero je privezal za vrstico, da bi jo v tem času, ko bi slišal, da se oni trije že bližajo, potegnil raz zid, ker drugače bi na luči spoznali, da je vse le sleparija. On sam se je skrtil čisto blizu za grmovje v rjuho zaviti in čelado na glavi, da je bil videti kakor kakšen vitez iz davnih časov.

„Naj zdaj le pridejo in kopljejo, če najdejo kotel z ogljem, bodo gotovo mislili, to je zaklad, samo treba pravih besedij, da se spreobrne v denar. Ko bode njih

veselje največje, tedaj se prikažem jaz v rjuhi in to jih bode tako prestrašilo, da jo bodo popihali, kar jim bodo le noge dale.“

Doli pri Grajnarju so pa tudi že šli vsi ljudje k počitku, samo omenjeni trije korenjaki so še sedeli pri vinu, gostilničar pa je dremal za pečjo, hudovaje se, da tako dolgo ni pokoja. Bližala se je že najstara ura. Tu pravi Tomaž čisto tiho svojima prijateljema, katerima je bilo videti na zagorelem obrazu, da imata že dovolj korajže: „Počakajta malo, grem gledat, ali morda že sveti luč gori na gradu.“ Gre gledat ter se povrne v kratkem z veselim poročilom, da luč že gori.

„Grajnar plačaj“, zavpije Tomaž, „pa še cel liter žganja nam daj, da bomo lažje našli domu.“ Gostilničar je poskrbel vse in zaprl vesel vrata za odhajajočimi junaki.

(Dalje sledi.)

Materina kletev.

Dne 9. listopada leta 1804. se je v neki vasi na Ogerskem sporekel Aleksij B... r s svojo staro mamico. Ta človek je imel v oni vasi majhno hišico, katero je kupil z doto svoje žene. Živel je od tega, kar je vsak dan zaslužil. Pri njem je stanovala tudi njegova bolehnata mati, vdova. Njen sin je bil sicer priden in trezen, a bil je nagle jeze, in je s tem velikrat žalil svojo mater.

Oni osodepolni dan pa je nesrečni sin pozabil vse dobre, katere deli tudi najbolj siromašna mati. Pozabil je ljubezen in spoštovanje, katero smo dolžni starišem izkazovati po naravnem in božjem zakonu. Pozabil pa je tudi groznje, s katerimi žuga Bog tistim, ki ne spoštujejo svojih starišev. Na vse to je pozabil nesrečni sin, in očital materi, da prebiva v njegovi hiši le samo iz milosti, ker ni dala za kočjo niti krajcarja; in zato ne sme prav nič govoriti ali zapovedovati; tukaj je on — sin gospodar; on zapoveduje, mati naj molči in naj mirno sedi za pečjo, če ne ji bo posteljo zmetal na cesto in njo proglasil za občinsko beračico.

„No, sinko moj“ — odgovori mati z drhtečim glasom — „če moram od svojega sina tako zaničevanje trpeti, in če ti je tako žal za kotiček, kjer bi jaz v miru prebivala, naj se nikdar ne razlije blagoslov božji na tvoje prostore, in naj strela božja upepeli to hišico, da ne boš več materi kaj očital.“

In kaj se je zgodilo? Kljub jesenskemu vremenu, v katerem navadno nimamo viharjev in strel, je še tisti dan začel razgrajati v tisti okolici silni vihar, strela je udarila, in — še predno je zamigljala zvezda večernica na nebu, je bila B... rova hiša prazno pogorišče.

Gospodarske stvari.

Živinska kupčija, nje težave in goljufije, in kako se odvrtačajo.

Živinska kupčija je težka reč. Malokje imajo ljudje tako malo vesti kakor pri prodaji živine; še marsikateremu očetu se dobro zdi, ako more osmukniti sina, sinu pa, ako more opehariti očeta. „Kdor ne odpre očíj, mora odpreti mošnjo“, je že star pregovor, kateri najbolj velja pri živinski kupčiji.

Zato je treba, da gospodarjem, kateri kupujejo živino, na kratko povemo, česa naj se varujejo. Treba jim je pa tudi poznati cesarske postave. Čujte torej!

Posebno težavno in res zelo nevarno je živino kupovati na semnju, zlasti kedar ne poznaš človeka, od katerega si kupil konja ali kravo, ter ga ne moreš iskati, ako pri kupljenem blagu pozneje zapaziš kako bolezen.

Umen človek naj torej nikoli ne kupi živali, ne da bi zvedel ime in stanovanje prodajalčeve.

Nevarno je tudi živino kupovati zvečer ali ponoči, kar se večkrat zgodi. „Ponoči je vsaka krava mavra“, je star pregovor, vsaka napaka se lože prezre.

Nekateri kupec je že s tem zadovoljen, da mu je le prodajalec „porok za vse cesarske napake“, ter misli, Bog vé kako zavarovan je zdaj zoper vse napake ali bolezni, ki bi jih utegnili zapaziti pri kupljeni živini! Tako imenovanih „poglavitnih boleznij“, ali kakor jim naši ljudje navadno pravijo „patentnih napak“, zato, ker po cesarskem patentu razdero kupčijo, je vseh skupaj le 14; — koliko sto drugih boleznij pa je, ki jih utegne živina imeti, katere so ravno tako hude, pa niso zavarovane po cesarski postavi zato, ker jih umen kupec sam lahko zapazi.

Kdor torej hoče biti obvarovan vsakere škode, naj od kupca zahteva, da ga vpričo dveh prič zagotovi, da za vsako, kakoršnokoli napako ali bolezen jamči (dober stoji). Da mu jamči „za vse cesarske napake“, je nepotrebna beseda, zakaj za cesarske „napake“ jamči že cesar sam, to je, cesarska postava: za te bolezni ne potrebuje kupec nobenega drugega poroka.

Kedar kupuješ žival, preglej jo od nog do glave, od očij do repa, ne le ko mirno stoji, temveč tudi, kako hodi, in če je konj, kako teče in dirja. Sto in sto je pri živinski kupčiji zvijač, s katerimi sleparijo kupce. Šepastim ali čotastim konjem tu ali tam odero nogo ali kakorkoli nalašč ranijo, in slepar ti pravi: „to je konj še-le včeraj dobil“; — naduho izgovarjajo z vročino, kevžehom, smoliko, polnim trebuhom itd.; — konji s tiščavko in topostjo se zdramijo in oživijo, če jim zatakneš popra; od starosti siva dlaka se namaže s kako barvo; mlademu konju se izbijejo žrebični zobje; stari mrhi se vžgejo jamice v zobe, da je videti mlajša; zavoljo kake bolezni suho in mršavo kravo izgovarjajo le s slabo klajo itd.

In tako vé slepar za vsako napako in bolezen sto izgovorov; vrhu teh pa se še pridruša, naj ga „hudič vzame“, če ni žival čista in zdrava; — ali kaj mara „hudič“ za takega sleparja, ker ima take drhali že tako dosti! In česar goljufen dedec ali prekanjena baba ne more sama opraviti, pomaga jej še drug slepar, ki se kakor po nevedoma pritakne k barantiji, — in gorje potem kupcu, zlasti ako se „glihenga“ dela še pri vinu! Zato dobro glej in ostro pazi na vse, kedar živino kupuješ, in če nisi sam kos, spoznati živinske bolezni, vzemi s seboj vselej kakega zvedenega človeka, ki je v tem bolj iznajden, kakor si ti sam.

Rekli smo gori, da je 14 poglavitnih boleznij, katere po cesarski postavi kupčijo razderó, ako se v tistem času, ki ga postava predpisuje, kupec oglasi pri svoji cesarski gosposki in prodajalca toži, če noče brž z lepo živino nazaj vzeti in mu denarjev ali pa zamenjene živali ne povrniti. Bog obvaruj pa, da bi pri cesarskih „napakah“ določeni čas zamudil, ker ti potem ne pomaga nič več.

Te postave pa obdržé svojo veljavo tudi takrat, kedar je prvi kupec kupljeno žival prodal kakemu drugemu, drugi tretjemu in tako dalje. V takih okoliščinah gre kupčija po vrsti od zadnjega kupca noter do prodajalca nazaj, ako le ni zamujen čas, kateri je po po-

stavi odločen za tisto bolezen. Zadnji, recimo tretji kupec naj toži drugega, drugi naj toži prvega, prvi pa prodajalca. (Konec prihodnjč.)

Drobiž.

Angeljček varuh. V Bio pri Antibu na Francoskem se je zrušila 13. junija štirinadstropna hiša in zasula 27 ljudij. Ko so vojaki razkopavali razvaline, so našli po 14 urnem delu otročička, starega 25 dni, mirno spečega v zibelki. Velik prazen sod brez dna ga je pokrtil, ko se je podirala hiša, in ga obvaroval gotove smrti. Pesterno so odkopali zraven zibelke vso razmesarjeno. Celo liberalni časopisi pišejo o tem dogodku, in pravijo, da je to viden čudež, da je le angeljček varuh obvaroval otroka smrti.

Premeteni Sukanec. Vlak obstane in mati županja se oglasi: „Za božjo voljo, zdaj pa ni voznega listka, zgubila sem ga; kaj bo na postaji?“ Luka Sukanec dá dober svèt: „Prosim, vzemite moj listek, jaz si že pomagam.“ Svoje ime zapiše na hrbet listkov. Potem se pomeša med sopotnike. Vrtar: „Stojte! prosim karto! Brez karte ne sme nobeden ven.“ Sukanec: „Kaj hočete, jaz sem jo že oddal.“ — Vrtar: „Nič mi niste oddali! Sukanec: „Naznanim vas pri postajnem načelniku!“ Vrtar: „Bomo videli.“ Oba gresta k načelniku, kateremu razloži železnični sluga celo stvar. Sukanec: „Oprostite! V dokaz, da imam jaz prav! Na vsak voznik listek imam navado zapisati svoje ime. Na njem stojé besede: „Luka Sukanec.“ Postajni načelnik pregleda listke. „Res je, tu je, oprostite gospod Luka Sukanec! Vi, vrtar, pa ne bodite v drugo tako neumni!“ Smeje se odide Sukanec, — vrtar pa gleda z odprtimi usti za njim. — Te zagonetke ni rešil.

Prebivalstvo Evrope. Leta 1898. je bilo v Evropi 380 milijonov prebivalcev in to v evropski Rusiji 106,000.000, v Nemčiji 52,300.000, v Avstro-Ogerski 43,500.000, v Veliki Britaniji 39,800.000, na Francoskem 38,500.000, v Italiji 31,300.000, na Španskem 18,000.000, v Belgiji 6,500.000, v evropski Turčiji 5,800.000, v Rumunski 5,600.000, na Portugalskem 5,000.000, na Švedskem 5,000.000, na Nizozemskem 4,900.000, na Bolgarskem 3,300.000, v Švici 3,000.000, na Grškem 2,400.000, na Danskem 2,300.000, v Srbiji 2,200.000 in v Norveškem 2,000.000.

Ruska zgodbica. Peter veliki postavil je nekega dne pred vhod v svoje sobe stražo s strogim ukazom, nikomur dovoliti vstopa. Na večer tistega dne pride Menčikov, ljubljeneц carjev, in hoče kar mimo straže k carju. „Stoj!“ zavpije straža. Knez ozmerja vojaka z norcem in ga vpraša, ali morda ne pozna njega — Menčikova? — „O seveda, Batjuško“, pravi straža, „vendar naročeno mi je, da moram vsakega zavrniti.“ — Knez se razsrdi in vdari vojaka, ki mu zapira pot, z bičem v obraz. Mirno odgovori udarjeni: „Batjuško, le bij, toda notri ne pojdeš.“ V tem trenutku odpre Peter Veliki, ki je slišal hrup, vrata in vpraša, kaj je. Takoj se oglasi Menčikov: „Ta neumni vojak mi brani vstopiti in za to nesramnost sem mu dal edno z bičem.“ — Car nič ne odgovori in gre v svoje sobe. Isti večer pokliče oba k sebi, kneza in vojaka. Kratko, ukaže vojaku: „Na, tu vzemi bič in pretepi kneza.“ — „Kaj?“ zavpije Menčikov, „prost vojak naj bije kneza?“ — „Dobro!“ pravi car, „imenujem ga za podčastnika. Zdaj udari.“ — „Toda“ — na to knez. — „Kaj?“ pravi zopet car, „ali

še ni dosti? Dobro tedaj! Imenujem ga za lajtnanta.“ — „A jaz sem general.“ — „No, tedaj ga imenujem za polkovnika“ (obrsta). — Plaho reče tedaj Menčikov iznenajenemu vojaku: „Tako, sedaj le udari, če ne, te car nazadnje naredi še za generala.“ In knez Menčikov prejel je tisti večer od novega polkovnika nekaj „lahkih“. Novi polkovnik pa je v naslednji vojski zares postal general.

Uganke.

		1.	2.	3.					
			a	a	a				
			a	b	b				
			c	c	c				
1.	c	č	č	e	e	e	e	g	g
2.	i	i	i	i	i	i	n	n	n
3.	n	n	o	o	o	o	r	r	r
			r	r	r				
			v	v	z				
			z	ž	ž				

Razvrsti v skrivnostnem križu črke tako, da dobiš v vseh treh vrstah jednake besede navzdol in počez, in sicer:

1. Prebivalca slovanske kneževine;
2. Redek ali trden in lep les;
3. Vas na Gorenškem.

Rešitev v prihodnji številki.

Rešitev uganke v 20. številki.

JoJ
AvšA
PrT Vzhodni državi se imenujeta:
AtencI „Japan — Kitaj“.
NaskoK

Smešničar.

* Pri stavbarskih opravilih pade neki delavec nesrečno na roko ter upije: „Moj laket! Moj laket je strt!“ — B. ga odvrne: „Kaj ti je mar za laket? Saj zdaj že imamo novo mero. Zdaj ne merimo več na lakete, ampak na metre!“

* Pripusti kmetič vidi v mestu pri nekem krojaču v oknu izloženo žensko obleko, na kateri je bil velik napis: „Zadnja môda“ (nošnja). — „Hvala Bogu, reče kmetič, da je to zadnja môda! Zdaj bo vendar enkrat konec teh neumnih môd!“

* Dva fanta sta se stepla. Ko večji slabejšega podere in ga začne strašno nabijati, prosi ga oni rekoč: „Le pusti me; če me ubiješ, precej te grem tožit in ječa ti je gotova.“